

ΤΖ. Π. ΝΤΙΛΕΪΝΙ

Ο,ΤΙ ΣΟΥ ΠΩ ΕΙΝΑΙ ΨΕΜΑ...

ΠΙΣΤΕΨΕ ΜΕ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

ΑΠΟ ΤΟΝ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ
ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ
ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

**ΤΟ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ
ΚΟΡΙΤΣΙ**

**SUNDAY TIMES
BEST SELLER**

**ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ:
6.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BELIEVE ME
Από τις Εκδόσεις Ballantine Books, Νέα Υόρκη 2018

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πίστεψέ με**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: JP Delaney

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Πέτρος Γιαρμενίτης

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχτά

© Shippen Productions, 2018

This translation published by arrangement with Ballantine Books,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Antoha713/Shutterstock

© Σχεδιασμού εξωφύλλου: www.asmithcompany.co.uk

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2019, 6.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2915-1

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2916-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office: 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΤΖ. Π. ΝΤΙΛΕΪΝΙ

**ΠΙΣΤΕΨΕ
ΜΕ**

*Μετάφραση:
Πηνελόπη Τριαδά*

Για τον Μάικλ

Ερμηνεύεις τους ρόλους σου φέροντας τα τραύματά σου.

Σέλι Γουίντερος

Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί, για αρκετό χρονικό διάστημα, να φοράει ένα πρόσωπο για τον εαυτό του κι ένα άλλο για το πλήθος, χωρίς στο τέλος να μπερδευτεί και να μην ξέρει ποιο από τα δύο μπορεί να είναι το αληθινό.

Ναθάνιελ Χόθορν, *Το άλικο γράμμα*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τη μέρα της αναχώρησης, οι πελάτες οφείλουν να εκκενώνουν τα δωμάτιά τους το αργότερο μέχρι το μεσημέρι.

Ως τις έντεκα, ο έκτος όροφος του ξενοδοχείου Λέξινγκτον έχει σχεδόν αδειάσει. Βρίσκεται στο Κεντρικό Μανχάταν, εκεί όπου ακόμα και οι τουρίστες ακολουθούν ένα γεμάτο πρόγραμμα, φορτωμένο με επισκέψεις σε μουσεία, καταστήματα και αξιοθέατα. Όσοι κοιμούνται ως αργά ξύπνησαν από τον θόρυβο που κάνουν οι καμαριέρες, κουβεντιάζοντας η μία με την άλλη στα ισπανικά καθώς μπαινοβγαίνουν στο πλυσταριό δίπλα στον ανελκυστήρα, προετοιμάζοντας τα δωμάτια για άλλη μια εισροή πελατών το απόγευμα.

Διάσπαρτοι κατά μήκος του διαδρόμου, παρατημένοι δίσκοι από το πρωινό γεύμα δείχνουν ποια δωμάτια μένει ακόμα να καθαριστούν.

Δεν υπάρχει δίσκος έξω από την πόρτα της σουίτας στον εξώστη.

Κάθε πρωί, ένα διπλωμένο αντίτυπο των *Τάμις της Νέας Υόρκης* παραδίδεται σε κάθε δωμάτιο, προσφορά του ξενοδοχείου.

Ο ένοικος της σουίτας έχει αγνοήσει την προσφορά. Η

εφημερίδα βρίσκεται στο χαλάκι, ανέγγιχτη. Ένα καρτελάκι με τη φράση ΜΗΝ ΕΝΟΧΛΕΙΤΕ κρέμεται από το πόμολο από πάνω της.

Η Κονσουέλα Άλβαρεζ συνήθως αφήνει τη σουίτα τελευταία. Έτσι, έχοντας συγγυρίσει όλα τ' άλλα δωμάτια, δεν μπορεί να την αφήσει άλλο. Μορφάζοντας από τον πόνο στη μέση της –έχει ήδη αλλάξει μια ντουζίνα σεντόνια αυτό το πρωί κι έχει τριψέψει μια ντουζίνα ντουζιέρες– χτυπάει την πόρτα με την κάρτα πρόσβασής της, φωνάζει «Καμαριέρα», και περιμένει για μια απάντηση.

Δεν έρχεται καμία απάντηση.

Το πρώτο πράγμα που προσέχει καθώς μπαίνει μέσα είναι το κρύο. Ένα παγωμένο ρεύμα αέρα φυσάει μέσα από τις κουρτίνες. Πλαταγίζει τη γλώσσα της με αποδοκιμασία καθώς πηγαίνει στο παράθυρο και τραβάει το κορδόνι. Γκριζόφως πλημμυρίζει το δωμάτιο.

Το μέρος είναι ένα χάλι. Κλείνει το παράθυρο με θόρυβο, σχεδόν επίτηδες.

Το άτομο στο κρεβάτι δε σαλεύει.

«Παρακαλώ... Πρέπει να ξυπνήσετε τώρα», λέει η Κονσουέλα αμήχανα.

Τα σεντόνια σκεπάζουν μέχρι και το πρόσωπο. Αγκαλιάζουν το περίγραμμα του σώματος, σαν κάτι που έχει θαφτεί κάτω από στρώματα χιονιού.

Κοιτάζοντας γύρω της τα συντρίμια –ένα αναποδογυρισμένο λαμπατέρ, ένα σπασμένο ποτήρι κρασιού– η Κονσουέλα αποκτά ξαφνικά ένα κακό προαίσθημα. Πέρσι έγινε μια αυτοκτονία στον δεύτερο όροφο. Άσχημη υπόθεση. Ένα αγόρι πήρε υπερβολική δόση στο μπάνιο. Και το ξενοδοχείο ήταν γεμάτο: Αναγκάστηκαν να καθαρίσουν το δωμάτιο και να το ετοιμάσουν για τον επόμενο ένοικο στις πέντε.

Τώρα που κοιτάζει ξανά, υπάρχουν αρκετά πράγματα που

δείχνουν ασυνήθιστα, ακόμα και παράξενα, στη σουίτα σήμερα. Ποιος πηγαίνει για ύπνο αφήνοντας σπασμένα γυαλιά στο χαλί, με κίνδυνο να τα πατήσει την επόμενη μέρα; Ποιος κοιμάται με τα σεντόνια να καλύπτουν το κεφάλι του; Η Κονσουέλα έχει δει πολλά δωμάτια ξενοδοχείων, και το σκηηνικό που αντικρίζει της φαίνεται κάπως αφύσικο.

Σκηνοθετημένο, ίσως.

Η Κονσουέλα κάνει τον σταυρό της. Όλο αγωνία, ακουμπάει το χέρι της στα σκεπάσματα, κοντά στο σημείο που θα πρέπει να είναι ο ώμος, και τον σκουντάει.

Μια στιγμή μετά, εκεί που πίεσε με το χέρι της, ένα κόκκινο λουλούδι ανθίζει στο λευκό σεντόνι.

Τώρα ξέρει ότι κάτι δεν πάει καλά, καθόλου καλά. Αγγίζει το κρεβάτι ξανά, πιέζοντας μονάχα με ένα δάχτυλο αυτή τη φορά. Ξανά, σαν μελάνι που απλώνεται πάνω σε χαρτοπετσέτα, ένα κόκκινο πέταλο ανθίζει στο σεντόνι.

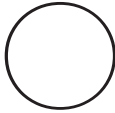
Η Κονσουέλα επιστρατεύει όλο της το κουράγιο και, με τ' αριστερό της χέρι, τραβάει τα σκεπάσματα.

Προτού ακόμα συνειδητοποιήσει τι είναι αυτό που βλέπει εκεί, το άλλο της χέρι σηκώνεται για να κάνει ξανά τον σταυρό της. Αλλά αυτή τη φορά, το χέρι που πηγαίνει προς το μέτωπό της δεν ολοκληρώνει ποτέ την κίνηση. Αντί γι' αυτό, κατεβαίνει τρέμοντας για να πνίξει την κραυγή της.

ΜΕΡΟΣ
ΠΡΩΤΟ

(ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ ΝΩΡΙΤΕΡΑ)

φίλος μου δεν έχει φανεί ακόμα.

Αυτό θα σκεφτόσασταν αν με βλέπατε εδώ, καθισμένη στο μπαρ αυτού του νεοϋορκέζικου ξενοδοχείου, στο οποίο συχνάζουν στελέχη επιχειρήσεων, προσπαθώντας να κάνω το ποτό μου να κρατήσει όλο το βράδυ. Άλλη μία νεαρή εργαζόμενη που περιμένει το ραντεβού της. Ίσως λίγο πιο καλοντυμένη από κάποιες από τις άλλες γυναίκες εδώ γύρω. Δε δείχνω σαν να ήρθα μόλις από κάποιο γραφείο.

Στην άλλη άκρη του μπαρ μια παρέα νεαρών ανδρών πίνουν και αστειεύονται, ρίχνοντας γροθιές ο ένας στον ώμο του άλλου για να δώσουν έμφαση στα λόγια τους. Ο ένας τους –όμορφος, κομψός, αθλητικός– τραβάει την προσοχή μου. Χαμογελάει. Αποστρέφω το βλέμμα μου.

Ύστερα από λίγο, ένα τραπέζι αδειάζει στο πίσω μέρος, και παίρνω το ποτό μου για να καθίσω εκεί. Όπου, ξαφνικά, λαμβάνει χώρα η ακόλουθη σκηνή:

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ – ΜΠΑΡ ΤΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ
ΝΤΕΛΤΟΝ, 44η ΟΔΟΣ, ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ – ΝΥΧΤΑ

ΑΝΤΡΑΣ
(επιθετικά)

Με συγχωρείτε;

Κάποιος στέκεται μπροστά μου. Ένας επιχειρηματίας,

γύρω στα σαράντα πέντε, ντυμένος μ' ένα ακριβό κοστούμι, που σημαίνει πως πρόκειται για κάτι περισσότερο από ένα συνηθισμένο στέλεχος-στρατιωτάκι, με τον γιακά να καλύπτεται από μαλλιά κάπως ασυνήθιστα μακριά για τη Γουόλ Στριτ.

Είναι θυμωμένος. Πολύ θυμωμένος.

ΕΓΩ

Ναι;

ΑΝΤΡΑΣ

Αυτό είναι το δικό μου τραπέζι. Απλά πήγα στο μπάνιο.

Δείχνει το λάπτοπ, το ποτό και το περιοδικό, τα οποία για κάποιο λόγο δεν πρόσεξα.

ΑΝΤΡΑΣ

Αυτό είναι το δικό μου ποτό. Τα δικά μου πράγματα. Ήταν μάλλον ξεκάθαρο ότι αυτό το τραπέζι είναι πιασμένο.

Γύρω μας, κεφάλια στρέφονται προς το μέρος μας. Όμως δεν πρόκειται να ακολουθήσει αντιπαράθεση, δεν πρόκειται να εκδηλωθεί κάποιο ξέσπασμα νεοϋορκέζικου στρες. Σηκώνομαι ήδη όρθια, περνώντας την τσάντα μου στον ώμο μου. Εκτονώνοντας το δρόμα.

ΕΓΩ

Συγγνώμη – δεν το κατάλαβα. Θα βρω ένα άλλο μέρος.

Κάνω ένα βήμα και κοιτάζω γύρω μου αβοήθητη, αλλά ο χώρος είναι γεμάτος και η προηγούμενη θέση μου έχει ήδη πιαστεί. Δεν υπάρχει άλλο μέρος.

Με την άκρη του ματιού μου τον αισθάνομαι να με κοιτάζει, να ρίχνει το βλέμμα του πάνω στο Ντόνα Κάραν σακάκι της Τζες, εκείνο το ακριβό που φυλάει για τις οντισιόν, το απαλό σκούρο κασμίρ που τονίζει το χλωμό μου δέρμα και τα σκούρα μαλλιά. Και να συνειδητοποιεί τι ηλίθιο λάθος κάνει.

ΑΝΤΡΑΣ

Περίμενε... Φαντάζομαι πως θα μπορούσαμε να το μοιραστούμε.

Δείχνει με το χέρι το τραπέζι.

ΑΝΤΡΑΣ

Υπάρχει χώρος και για τους δυο μας – απλά έκανα λίγη δουλειά.

ΕΓΩ

(χαμογελώντας με ευγνωμοσύνη)

Ω – σας ευχαριστώ.

Ακουμπάω την τσάντα μου ξανά και κάθομαι. Για λίγο επικρατεί μια σιωπή που φροντίζω να μη σπάσω. Οφείλει να το κάνει εκείνος.

Κι ύστερα από λίγο, ξεκινώντας να μιλά, η φωνή του έχει ελαφρώς αλλάξει – είναι πιο βραχνή, πιο βαριά. Αλλάζουν και οι φωνές των γυναικών με τον ίδιο τρόπο; Θα πρέπει κάποια στιγμή να κάνω ένα πείραμα πάνω σ' αυτό.

ΑΝΤΡΑΣ

Περιμένεις κάποιον; Βάζω στοίχημα ότι θα τον καθυστέρησε το χιόνι. Γι' αυτό μένω μία επιπλέον νύχτα – επικρατεί χάος στο ΛαΓκουάρντια.

Και χαμογελάω, επειδή είναι πολύ έξυπνος ο τρόπος με τον οποίο προσπαθεί να μάθει αν το άτομο που περιμένω είναι άντρας ή γυναίκα, ενώ ταυτόχρονα με ενημερώνει πως εκείνος είναι εδώ μόνος του.

ΕΓΩ

Τότε ίσως να μείνω για αρκετή ώρα εδώ.

Ρίχνει το βλέμμα του στο σχεδόν άδειο ποτήρι μου.

ΑΝΤΡΑΣ

Σε αυτή την περίπτωση, να σου φέρω άλλο ένα ίδιο; Είμαι ο Ρικ, επί τη ευκαιρία.

*Απ' όλα τα μπαρ σε όλες τις πόλεις όλου του κόσμου...**

ΕΓΩ

Σ' ευχαριστώ, Ρικ, θα ήθελα ένα μαρτίνι. Και είμαι η Κλερ.

ΡΙΚ

Χαίρομαι που σε γνωρίζω, Κλερ. Και, εμ... συγνώμη για ό,τι έγινε πριν.

* Γνωστή φράση από την ταινία «Καζαμπλάνκα». Ατάκα του πρωταγωνιστή Ρικ. (Σ.τ.Μ.)

ΕΓΩ

Όχι, δικό μου ήταν το λάθος.

Το λέω με τόσο αυθόρμητη φυσικότητα, τέτοια ευγνωμοσύνη, ώστε ακόμα κι εγώ θα ξαφνιαζόμουν αν ανακάλυπτα ότι είναι ψέμα.

Κι όμως, δεν είναι ψέμα. Πρόκειται για *ειλικρινή συμπεριφορά κάτω από φανταστικές συνθήκες*. Κάτι που, όπως θα ανακαλύψετε, είναι πολύ διαφορετικό.

Η σερβιτόρα παίρνει την παραγγελία μας. Καθώς φεύγει, ένας άντρας στο διπλανό τραπέζι γέρνει και την επιπλήττει επειδή ξέχασε να του φέρει το ποτό του. Τη βλέπω να τραβάει μουτρωμένη ένα σιλό από το αυτί της, περίπου σαν να ήθελε να τραβήξει τα λόγια του πελάτη και να τα πετάξει στο πάτωμα.

Αυτό θα μπορούσε να μου φανεί χρήσιμο, σκέφτομαι. Το καταχωνιάζω κάπου βαθιά μέσα στο σύστημα αρχειοθέτησης και στρέφω ξανά την προσοχή μου στον άντρα που βρίσκεται απέναντί μου.

ΕΓΩ

Τι σε φέρνει στη Νέα Υόρκη, Ρικ;

ΡΙΚ

Δουλειά. Είμαι δικηγόρος.

ΕΓΩ

Δε σε πιστεύω.

Ο Ρικ δείχνει απορημένος.

ΡΙΚ

Γιατί όχι;

ΕΓΩ

Όλοι οι δικηγόροι που συναντώ είναι άσχημοι
και βαρετοί.

Μου ανταποδίδει το χαμόγελο.

ΡΙΚ

Ειδικεύομαι στη μουσική βιομηχανία. Στο Σιάτλ.
Θέλουμε να πιστεύουμε πως είμαστε λίγο πιο συ-
ναρπαστικοί από τους συνηθισμένους ποινικολό-
γους. Εσύ;

ΕΓΩ

Τι δουλειά κάνω; Ή αν πιστεύω ότι είμαι συ-
ναρπαστική;

Προς έκπληξη και των δυο μας, φλερτάρουμε λιγάκι.

ΡΙΚ

Και τα δύο.

Γνέφω προς την πλάτη της σερβιτόρας που απομακρύνεται.

ΕΓΩ

Πριν, έκανα αυτό που κάνει εκείνη.

ΡΙΚ

Πριν από τι;

ΕΓΩ

Προτού συνειδητοποιήσω ότι υπάρχουν πιο δια-
σκεδαστικοί τρόποι για να πληρώνω το νοίκι.

Τη διακρίνεις πάντοτε στα μάτια – εκείνη την ελαφριά, σχεδόν αδιόρατη ακινησία, καθώς πίσω τους γεννιέται μια ιδέα. Στριφογυρίζει στο μυαλό του αυτό που είπα. Αποφασίζει ότι βιάζεται να βγάλει συμπεράσματα.

ΡΙΚ

Και από πού είσαι, Κλερ; Προσπαθώ να εντοπίσω αυτή την προφορά.

Είναι από τη Βιρτζίνια, που να σε πάρει.

ΕΓΩ

Είμαι από... οπουδήποτε θέλεις εσύ να είμαι.

Χαμογελάει. Ένα ξεδιάντροπο, πηγαίο χαμόγελο που σημαίνει: *Είχα δίκιο λοιπόν.*

ΡΙΚ

Πρώτη φορά γνωρίζω ένα κορίτσι από εκεί.

ΕΓΩ

Και γνωρίζεις πολλά κορίτσια, σωστά;

ΡΙΚ

Η αλήθεια είναι πως συνδυάζω τα επαγγελματικά μου ταξίδια με κάμποση διασκέδαση.

ΕΓΩ

Προτού γυρίσεις στη γυναίκα σου και στα παιδιά σου στο Σιάτλ.

Ο Ρικ συνοφρύνεται.

ΡΙΚ

Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι είμαι παντρεμένος;

ΕΓΩ

(καθησυχαστικά)

Οι άντρες που μου αρέσουν συνήθως είναι. Εκείνοι που ξέρουν να περνάνε καλά.

Όσο σίγουρος κι αν είναι τώρα, δε βιάζεται. Πίνουμε τα ποτά μας και μου μιλά για κάποιους πελάτες του στο Σιάτλ – για το διάσημο εφηβικό ίνδαλμα, που έχει αδυναμία στα ανήλικα κορίτσια, και για τον σκληρό σταρ της χέβι μέταλ, που είναι γκέι αλλά δεν τολμάει να το παραδεχτεί. Μου λέει, τονίζοντας με λίγη έμφαση, πόσα χρήματα βγαίνουν από αυτό που κάνει, με το να συντάσσει συμβόλαια για αναξιόπιστα άτομα που είναι μάλλον απίθανο να τα τηρήσουν, κι έτσι χρειάζονται τις υπηρεσίες ατόμων όπως εκείνος και για τις δύο πλευρές της ιστορίας, τόσο για τη σύνταξη ενός συμβολαίου όσο και για τη λύση του. Και στο τέλος, όταν δείχνω αρκετά εντυπωσιασμένη απ’ όλα αυτά, μου προτείνει, εφόσον είναι προφανές ότι ο φίλος μου δεν πρόκειται να εμφανιστεί, να πάμε κάπου αλλού, σ’ ένα εστιατόριο ή ένα κλαμπ, ό,τι από τα δύο προτιμώ –

ΡΙΚ

(απαλά)

Ή μπορούμε να παραγγείλουμε ρουμ σέρβις. Μένω ακριβώς από πάνω.

ΕΓΩ

Το ρουμ σέρβις είναι ακριβό.

ΡΙΚ

Ό,τι θέλεις. Διάλεξε εσύ. Ένα μπουκάλι σαμπάνια, λίγο χαβιάρι...

ΕΓΩ

Εννοούσα ότι το ρουμ σέρβις είναι ακριβό... όταν το παρέχω εγώ.

Ορίστε. Είναι ξεκάθαρο πλέον. Αλλά μην αντιδράς σε ό,τι είπες, μη χαμογελάς και μην αποστρέφεις το βλέμμα σου. Δεν έγινε και τίποτα. Το κάνεις συνέχεια.

Απλά αγνόησε το σφυροκόπημα στο στήθος σου, το ανακάτεμα στο στομάχι σου.

Ο Ρικ νευεί ικανοποιημένος.

ΡΙΚ

Δεν είμαι ο μόνος που έχει έρθει εδώ για δουλειά, σωστά;

ΕΓΩ

Με έπιασες, Ρικ.

ΡΙΚ

Αν μου επιτρέπεις, Κλερ, δε φαίνεσαι τέτοιος τύπος.

Ώρα να ομολογήσω.

ΕΓΩ

Επειδή... δεν είμαι.

ΡΙΚ

Τι τύπος είσαι, λοιπόν;

ΕΓΩ

Ο τύπος που έρχεται εδώ για να κάνει μαθήματα υποκριτικής και δεν έχει να πληρώσει τα δίδακτρα. Κάθε δυο μήνες βγαίνω, διασκεδάζω λίγο... και το πρόβλημα λύνεται.

Στην άλλη πλευρά του λόμπι, μια οικογένεια κάνει τσεκ ιν. Ένα κοριτσάκι, γύρω στα έξι, ντυμένο με παλτό, πλεκτό καπέλο κι ένα κασκόλ για τη βόλτα της στην πόλη, θέλει να δει τι συμβαίνει πίσω από τον πάγκο. Ο πατέρας της τη σηκώνει, κι εκείνη πατά πάνω στη βαλίτσα της που έχει ζωγραφισμένο έναν ελέφαντα. Η μικρή σκαρφαλώνει πάνω στον πάγκο, ενθουσιασμένη, καθώς ο υπεύθυνος βγάζει τα ηλεκτρονικά κλειδιά τους και δίνει το ένα στο κοριτσάκι μαζί μ' ένα χαμόγελο. Ο μπαμπάς της έχει το ένα του χέρι προστατευτικά στη μέση της, προσέχοντας μη γλιστρήσει. Αισθάνομαι μια γνώριμη σουβλιά ζήλιας και πόνου.

Τη διώχνω από το μυαλό μου και επιστρέφω στη συζήτηση με τον Ρικ, ο οποίος γέρνει μπροστά, με τη φωνή του χαμηλωμένη, τα μάτια του ορθάνοιχτα –

ΡΙΚ

Και πόσα ζητάς για απόψε, Κλερ;

ΕΓΩ

Υποθέτω ότι αυτό είναι ανοιχτό προς διαπραγμάτευση.

Χαμογελάει. Είναι δικηγόρος. Οι διαπραγματεύσεις είναι μέρος του παιχνιδιού.

ΡΙΚ

Να πούμε τριακόσια;

ΕΓΩ

Τόσα χρεώνουν στο Σιάτλ;

ΡΙΚ

Με τόσα παίρνεις πολλά στο Σιάτλ, πίστεψέ με.

ΕΓΩ

Ποιο είναι το μεγαλύτερο ποσό που έχεις πληρώσει για μια γυναίκα, Ρικ;

ΡΙΚ

Πεντακόσια. Αλλά αυτό ήταν –

ΕΓΩ

(διακόπτοντάς τον)

Διπλασιάσε τα.

ΡΙΚ

(έκπληκτος)

Είσαι σοβαρή;

ΕΓΩ

Όχι, δεν είμαι. Είμαι ένα συνηθισμένο κορίτσι που θέλει να περάσει καλά – και γι' αυτό αξίζω χίλια δολάρια. Όμως, αν άλλαξες γνώμη...

Κάνω να πιάσω την τσάντα, με μια δήθεν ανέμελη κίνηση, ελπίζοντας ότι δε θα δει πόσο τρέμει το χέρι μου.

ΡΙΚ

Όχι, περίμενε. Χίλια είναι... εντάξει.

ΕΓΩ

Ποιος είναι ο αριθμός του δωματίου σου;

ΡΙΚ

Οκτακόσια δεκατέσσερα.

ΕΓΩ

Θα χτυπήσω την πόρτα σε πέντε λεπτά. Φρόντισε να μη σε δει ο ρεσεψιονίστ.

Σηκώνεται.

ΡΙΚ

(με θαυμασμό)

Το κόλπο με το τραπέζι ήταν πολύ έξυπνο. Με ψάρεψες κάτω από τη μύτη του προσωπικού του μπαρ.

ΕΓΩ

Τα μαθαίνεις αυτά τα πράγματα. Όταν διασκεδάξεις.

Φτάνοντας στον ανελκυστήρα, ο Ρικ κοιτάζει πίσω του. Του γνέφω με ένα ανεπαίσθητο, μυστικό χαμόγελο.

Το οποίο σβήνει με το που κλείνουν οι πόρτες και δεν μπορεί να με δει πια. Παίρνω την τσάντα μου και βαδίζω προς την έξοδο.

Τέλος σκηνης.

Έξω έχει επιτέλους σταματήσει να χιονίζει, ενώ οι πυροσβεστικοί κρουνοί κατά μήκος του πεζοδρομίου φοράνε όλοι τους λευκά περουνίνα από χιόνι. Λίγο πιο κάτω στον δρόμο περιμένει μια μαύρη λιμουζίνα, με τα φώτα σβηστά, τη μηχανή στο ρελαντί. Ανοίγω την πίσω πόρτα και μπαίνω μέσα.

Η γυναίκα του Ρικ είναι γύρω στα σαρανταπέντε· έχει εκείνη την κουρασμένη αλλά πανάκριβη εμφάνιση, που δείχνει ότι πιθανότατα ήταν κι εκείνη μέρος της μουσικής σκηνης κάποτε, προτού αρχίσει να οργανώνει τα επαγγελματικά δείπνα του Ρικ και προτού γεννήσει τα παιδιά του. Κάθεται δίπλα στον Χένρι στο πίσω κάθισμα, τρέμοντας, παρά τον θερμό αέρα που βγαίνει από τον κλιματισμό.

«Όλα καλά;» ρωτάει ο Χένρι.

«Μια χαρά», λέω, βγάζοντας τη μικρή βιντεοκάμερα από την τσάντα μου. Δεν έχω πια την προφορά της Βιρτζίνια. Με την κανονική βρετανική φωνή μου, λέω στη γυναίκα: «Κοίτα, θα πω αυτό που λέω πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις, κι αυτό είναι ότι δεν είσαι υποχρεωμένη να το δεις. Μπορείς απλά να γυρίσεις σπίτι και να προσπαθήσετε να τα βρείτε».

Κι εκείνη λέει αυτό που λένε πάντα: «Θέλω να ξέρω».

Της δίνω την κάμερα. «Το ρεζουμέ είναι ότι χρησιμοποιεί πόρνες τακτικά. Και όχι μόνο όταν είναι σε ταξίδι. Είπε ότι πλήρωσε μέχρι και πεντακόσια δολάρια στο Σιάτλ. Και μόλις μου πρόσφερε χίλια».

Τα μάτια της συζύγου γεμίζουν με δάκρυα. «Ω, Θεέ μου. Ω, Θεέ μου».

«Λυπάμαι πολύ», λέω αμήχανα. «Με περιμένει στο δωμάτιο 814, αν θέλεις να πας και να του μιλήσεις».

Μπορεί τα μάτια της να είναι γεμάτα δάκρυα, αλλά ταυτόχρονα φλέγονται από θυμό. *Να το θυμάσαι αυτό.* «Ω, σίγουρα, θα μιλήσω σε δικηγόρο. Αλλά σε έναν δικηγόρο διαζυγίων. Όχι σ' αυτόν».

Στρέφεται στον Χένρι. «Θα ήθελα να φύγω τώρα».

«Φυσικά», λέει εκείνος απαλά. Καθώς βγαίνουμε από το αυτοκίνητο –ο Χένρι για να καθίσει πίσω από το τιμόνι, εγώ για να φύγω– μου δίνει διακριτικά έναν φάκελο.

Τετρακόσια δολάρια. Δεν είναι κι άσχημα για ένα βράδυ.

Κι άλλωστε, ο Ρικ ήταν παλιοτόμαρο. Με έκανε να ανατριχιάσω. Ήταν αλαζόνας κι επιθετικός, εκτός από άπιστος. Αξιίζει όλα όσα ετοιμάζεται να του κάνει η γυναίκα του.

Τότε γιατί, καθώς η λιμουζίνα απομακρύνεται μέσα στο βρόμικο γκριζο χιόνι, αισθάνομαι τόσο αηδιασμένη από αυτό που μόλις έκανα;

Η Κλερ, Βρετανίδα ηθοποιός στη Νέα Υόρκη χωρίς πράσινη κάρτα, χρειάζεται δουλειά και λεφτά για να επιβιώσει. Και βρίσκει και τα δύο. Αλλά όχι με τον συνηθισμένο τρόπο που θα περίμενε κανείς.

Συμφωνεί να χρησιμεύσει ως δόλωμα για λογαριασμό μιας εταιρείας δικηγόρων που αναλαμβάνει διαζύγια. Αποστολή της είναι να παγιδεύει συζύγους που απατούν τις γυναίκες τους, καταγράφοντας τις ερωτικές προτάσεις τους. Οι κανόνες; Να μη ρίχνεται εκείνη στο υποψήφιο θύμα· να του κάνει ξεκάθαρο ότι είναι διαθέσιμη, αλλά να περιμένει την πρόταση από εκείνον και όχι το αντίστροφο. Η εταιρεία αναζητά αποδεικτικά στοιχεία, όχι εξαναγκασμό. Εξάλλου, οι αθώοι δεν έχουν τίποτε να κρύψουν.

Και τότε το παιχνίδι αλλάζει.

Όταν η γυναίκα ενός από τους στόχους της Κλερ δολοφονείται άγρια, η αστυνομία είναι σίγουρη ότι ο σύζυγος είναι ο θύτης· έτσι, για να τον πιάσει προτού σκοτώσει ξανά, αναθέτει στην Κλερ να τον κάνει να ομολογήσει. Η Κλερ μπορεί να τα καταφέρει. Είναι εξαιρετική στο να μιμείται κάποια που δεν είναι, να υιοθετεί μια νέα φωνή και ταυτότητα. Για μια γυναίκα που είναι κορυφή στην τέχνη της χειραγώγησης, πόσο δύσκολο είναι να παγιδεύσει έναν δολοφόνο;

Όμως, τελικά, ποιος είναι το δόλωμα και ποιος το θύμα;

Ένα συναρπαστικό ανάγνωσμα που επαναπροσδιορίζει την έννοια του αναξιόπιστου αφηγητή [...] Η ιδέα από το *Κορίτσι που εξαφανίστηκε* σε μια πλούσια, καλοδουλεμένη εκδοχή της.

BOOKLIST

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΜ: 21814

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ